Lova пее за Majken

Мама и татко

Тази книга принадлежи на

_____

Добре дошли в тази примерна книга! Тя е направена точно като вашата собствена книга ще бъде – със снимките и изборите, показани до нея, и ви показва как може да изглежда една приказка от Saga за вас. Разлиствайте, четете и си представете своето дете като героя в собствената му приказка.

Вечерта преди Деня на Лусия е. Утре Lova ще върви най-отпред в луцианското шествие у дома, с корона от светлини на главата. Сега тя стои на килима в хола с бяла рокля и червена панделка. Пред нея Majken седи върху жълтата си възглавничка. Само котката я слуша.

Lova си поема дъх. Тя знае песента. И все пак гласът ѝ излиза като съвсем, съвсем тих шепот. „Пея за Majken“, мисли си тя. В краката ѝ проблясва дълга сребърна нишка сърма от короната. Мустаците на Majken потрепват.

Lova слага короната от светлини на главата си. Пет малки електрически светлинки се запалват с меко сияние. Една сребърна нишка се е закачила на ръба и Lova се опитва да я откачи.

Majken вижда как нишката трепери. Тя проблясва. Почти се люлее като миша опашка. Lova опитва отново първия ред, още по-тихо от преди. „Пея за Majken“, мисли си тя. Тогава една раирана лапичка се стрелва напред. А в следващия миг: фиу!

Majken е хванала сърмата. Короната от светлини тръгва с нея, чак през целия килим. Котката препуска толкова бързо, че петте малки светлинки подскачат и премигват.

„Короната ми!“ извиква Lova. Тя хуква след нея. Majken завива към спалнята и изчезва под леглото. Lova спира на вратата. Дали Majken не избяга, за да не слуша онази мъничка-мъничка песен? Изпод леглото светят две зелени очи. А пет малки светлинки премигват по-навътре.

Под леглото мирише на прах, дървени кубчета и изгубен чорап. Lova ляга по корем и протяга ръка навътре. „Majken, хайде ела. Това не е котешка шапка.“

Majken докосва сребърната нишка. Лап. Лап. Лап. После отстъпва още по-навътре с короната. Lova чува шумолене, вижда как една опашка изчезва и промърморва: „Пея за Majken.“ Иска ѝ се да извика. Но не го прави. Още не.

Изведнъж Majken изскача изпод леглото и се стрелва върху библиотеката. Приземява се точно сред книжките с картинки и плетената кошница.

„Само не и библиотеката!“ казва Lova. Тя взема малкото си столче и се качва. Короната от светлини стои накриво над ушите на Majken. Котката отново хваща сърмата, лап-лап-лап, сякаш има много важна работа. Lova почти я достига. Тогава Majken скача от другата страна и се втурва към гардероба.

В гардероба мирише на вълна, дъждобран и шапката на Lova с пискюл. Majken седи върху шаловете. Короната от светлини се е плъзнала върху раменете ѝ, а сърмата е идеална играчка.

„Мой ред е да нося короната“, казва Lova. Тя внимателно я преследва между закачалките. Majken се промъква между краката ѝ. Без да се замисля, Lova запява: „Majken, Majken, ела сега!“ Гласът ѝ отскача между зимните дрехи. Котката спира, но само за едно премигване. После изскача в антрето.

Външната врата е леко открехната. Отвън малкото стълбище е бяло от пресния сняг. Majken изскача навън със сърмата и короната от светлини.

„Чакай!“ казва Lova. Татко стои точно до вратата, докато тя напъхва краката си в малките ботушки. После излиза само на най-горното стъпало. Там Majken седи с опашка, увита около лапите. Lova запява високо в студения въздух: „Majken, почакай ме!“

Тогава става съвсем тихо. Majken остава седнала по средата на стълбите. Ушите ѝ сочат напред. Короната от светлини лежи в снега до нея.

Lova стои с отворена уста. Тя е пяла високо. Наистина високо. Опитва още един ред, този път бавно. Majken не премигва. Тя слуша. Lova вдига короната от снега и я притиска до корема си. После започва да пее чак до вътре.

Отново вътре, Lova избърсва снежинките от короната с кухненска кърпа. Внимателно откача сърмата. Majken седи до стола и гледа, без да помръдне нито една лапичка.

На масата ухае топло на шафранови кифлички и пикантно на джинджифилови сладки. Lova взема една кифличка и поглежда котката. „Когато утре коремчето ми започне да пърха“, прошепва тя, „тогава ще пея за Majken. Първо вътре в главата си.“ Majken бавно премигва.

В утрото на Деня на Лусия прозорците са тъмносини, макар че скоро ще се съмне. Lova прекарва бялата рокля през главата си и завързва червената панделка. После поставя короната от светлини на мястото ѝ. Пет малки светлинки се запалват.

Majken седи на пейката в антрето и следи всяко движение. Lova не упражнява песента с уста. Само си мисли думите, спокойно и бавно: Пея за Majken. В кухнята шафрановите кифлички вече са сложени на масата. Там чака луцианското шествие.

Къщата е тиха, почти сякаш подът и вратите също слушат. Lova върви през антрето. Малките светлинки в короната греят пред нея. От кухнята се носи аромат на топло кафе, шафран и джинджифилови сладки.

На прага краката на Lova сякаш най-много искат да си останат неподвижни. Тя си спомня двете зелени очи под леглото. Спомня си лапичката на библиотеката, шаловете в гардероба и снега по стълбите. Пея за Majken, казва си тя тихо наум. После влиза.

Lova отваря уста. Най-напред идва един тон. После още един. А след това идват думите, ясни и топли, и изпълват кухнята чак до прозореца.

Majken седи на перваза. Сега няма сърма в лапите си. Само уши, насочени напред, и очи, вперени в Lova. Навън снегът леко искри. Вътре ухае на шафранова кифличка, а петте малки светлинки греят над косата на Lova. Песента продължава, ред след ред.

Когато последният тон се задържа, за малко става тихо. Lova поглежда към прозореца. Majken накланя глава настрани, точно както на заснежените стълби.

Lova се усмихва на своята най-добра публика. „Още веднъж?“ Majken вдига лапичка и леко докосва стъклото. Петте малки светлинки на короната проблясват до тях в прозоречното стъкло.

Lova пее за Majken

Lova ще върви най-отпред в луцианското шествие у дома, но песента ѝ е само шепот. Когато Majken избягва с короната от светлини, Lova намира песен, която да я последва от спалнята до мразовития прозорец.

bg-bg.sagatilldig.se